

TALTUTA KLASSIKKO!

TAMMI

goes

LÄNSIMAINEN
KIRJALLISUUS

Maria
LAAKSO

Johanna ROJOLA

TALTUTA

KLASSIKKO!

goes

LÄNSIMAINEN
KIRJALLISUUS

TALTUTA

KLASSIKKO!

goes

LÄNSIMAINEN
KIRJALLISUUS

KUVITTANUT

Maria
LAAKSO

Johanna
ROJOLA

TAMMI • HELSINKI

Tämän teoksen kirjoittamiseen on saatu tukea Oskar Öflundin säätiöltä,
Suomen tietokirjailijat ry:ltä ja WSOY:n kirjallisuussäätiöltä.

Teksti © Maria Laakso, 2021

Kuvat © Johanna Rojola, 2021

Teoskokonaisuus © Tekijät ja Tammi, 2021

Graafinen suunnittelu Laura Lyytinen

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-3184-6

SISÄLLYS

ALKUSANAT 7

KIRJALLISUUSHISTORIAN PERIODIT 9

ANTIIKKI 12

Homeros: *Odyssia* 15

Sofokles: *Kuningas Oidipus* 33

KESKIAIKA 46

Dante Alighieri: *Jumalainen näytelmä* 49

RENESSANSSI 66

William Shakespeare: *Hamlet* 69

John Milton: *Kadotettu paratiisi* 87

VALISTUS 106

Daniel Defoe: *Robinson Crusoe* 109

Jonathan Swift: *Gulliverin retket* 131

ROMANTIikka 152

J. W. von Goethe: *Nuoren Wertherin kärsimykset* 154

Jane Austen: *Ylpeys ja ennakkoluulo* 169

Mary Shelley: *Frankenstein. Uusi Prometheus* 189

REALISMI 206

Gustav Flaubert: *Rouva Bovary* 209

Fjodor Dostojevski: *Rikos ja rangaistus* 225

MODERNISMI 242

Virginia Woolf: *Mrs. Dalloway* 245

Samuel Beckett: *Huomenna hän tulee* 261

POSTMODERNISMI JA NYKYKIRJALLISUUS 278

Italo Calvino: *Jos talviyönä matkamies* 281

Toni Morrison: *Minun kansani, minun rakkaani* 295

KLASSIKKOVISA TOSITALTUTTAJILLE 311

LÄHTEET 317

ALKUSANAT

Tervetuloa reissulle halki länsimaisen kirjallisuuden aikakausien! Tässä kirjassa pannaan kuriin ja ojennukseen yhteensä kuusitoista ehdottoman tärkeää klassikkoa. Määrä saattaa kuulostaa isolta, mutta on oikeasti aika pieni siivu koko länsimaisen kirjallisuuden muhkeasta kakusta. Länsimaisen kirjallisuuden historia on nimittäin täynnä toistaan hienompia, jännempiä, hurmaavampia ja viisaampia klassikoita. <3 Ja sitten myöskin hyllymetrikaupalla lohduttoman pitkästyttäviä, hyytävän vaikeita ja arvomaailmaltaan ihan totaalisen vanhentuneita klassikoita. :(Ja kamalaa ja ihanaa kyllä, sama klassikko saattaa kuulua näihin molempiin laareihin.

Ennen kuin startataan, määritellään vähän. Mikä oikeastaan on klassikko?

Klassikko on jokin teos, jota arvostetaan niin paljon, että sitä luetaan vielä kymmeniä, satoja tai länsimaisen kirjallisuuden kohdalla jopa tuhansia vuosia ilmestymisajankohtansa jälkeen. Yleensä näin käy siksi, että klassikko on niin kertakaikkisen hyvä kirja ja vangitsee jotakin ihan olennaista siitä, mitä on olla ihminen. Vaikka aika muuttuu ja kirjallisuus muuttuu, ehkä ihminen ei kuitenkaan olennaisesti muutu. Siksi vaikka tuhat vuotta vanhan klassikon äärellä saattaa lukijalle tulla fiilis, että I feel you bro, ilosi ja kärsimyksesi on minulle tuttua.

Klassikot ovat klassikoita myös siksi, että ne ovat syystä tai

toisesta päätyneet *kaanoniin*. Kaanon on listaus kaikkein arvokkaimmista teoksista. Ei mikään yksi ja muuttumaton kivitauluun hakattu lista, jonka joku Mooses sai jumalilta ja talletti jonkin sveitsiläisen pankin holviin. Kaanon elää ja muuttuu. Se on kuitenkin yleisesti jaettu käsitys siitä, mikä kirjallisuus on hyvää, mikä kirjallisuus on säilyttämisen arvoista ja millä kirjallisuudella elämänsä kukoistuksessa eläviä nuoria oppilaita pitää koulussa piinata.

Moni asia vaikuttaa siihen, miksi jokin kirja nakutetaan kaanoniin ja jokin toinen taas unohdetaan kokonaan. Klassikointumiseen vaikuttaa teoksen laatu, sen lukijoilta saama suosio, sen myynti, sen kahvimat palkinnot ja osakseen saamat kritiikit. Käytännössä kaanonia tuotetaan ja toteutetaan monessa paikassa. Kaanonia rakentaa se äikänope, joka valikoi pikku kullannurulle pakollista luettavaa. Kaanonia rakentaa se kirjallisuushistorioitsija, joka kirjoitti jonkun 4 000 sivua pitkän selostuksen kirjallisuuden vaiheista. Kaanonia rakentaa se Coca-Colalla elävä nörtti, joka listasi blogiinsa ”100 kirjaa jotka sinun on luettava ennen kuin kuolet tai muuten elämälläsi ei ollut mitään merkitystä, senkin ääliö”.

Kaanonia rakentaa myös tämä kirja. Sori siitä! Kun puhutaan kaanonista, puhutaan nimittäin aina myös vallankäytöstä.

Usein kaanoniin päätyvät sellaiset teokset, jotka edustavat aikansa henkeä. Aikaansa sopimattomat teokset saattavat unohtua ihan vain siksi, etteivät ne sovi siihen kertomukseen, jonka kirjallisuushistoria todellisuudesta rakentaa. Aika usein kaanonin ulkopuolelle ovat jääneet myös naiset. Länsimaisen kirjallisuuden historia on ollut surullisen pitkään kokoelma ”me ei kyllä lueta mitään akkain hömpötyksiä” -asennetta. Myös rodullistetut kirjailijat tai erilaisten seksuaali- ja sukupuolivähemmistöjen äänet on usein suljettu kirjallisen kaanonin ul-

kopuolelle, ja näin länsimaisen kirjallisuuden historia onkin kertonut pitkään (valkoisten) miesten tarinoita miesten äänillä. Onneksi kaanonin saa ja pitää muuttaa. Jos siis tässä tai jossakin muussa kirjallisuushistoriallisessa esityksessä klassikoiksi luokitellut teokset ovat mielestäsi vanhentunutta roskaa, jota fiksumpaakin löytyy, laadi ihmeessä parempia kaanoneita.

Nyt voi hiljalleen alkaa kiinnittää turvavöitä, sillä ihan kohta mennään. Puhutaan sitä ennen kuitenkin vielä vähän periodeista, sillä ne ovat klassikkomatkamme tienviittoja.

KIRJALLISUUSHISTORIAN PERIODIT

Kirjallisuushistoria on tapana jakaa periodeihin eli ajanjaksoihin. Jokaisen periodin aikana ilmestyvä kirjallisuus on omanlaistaan. Tietyn periodin sisällä ilmestyvää kirjallisuutta yhdistää keskenään se,

- kuka kirjoittaa ja kenelle kirjoitetaan
- minkälaisista aiheista ja ihmisistä kirjoitetaan
- millaisia arvoja ja ihanteita kirjallisuus ilmentää
- mitä kirjallisuuden lajeja suositaan
- millaisella tyylillä kirjoitetaan
- millaista kerrontaa käytetään
- millaista on kirjallisuuden kieli ja käytetyt kielikuvat

Esimerkiksi antiikin aikana ei kukaan ollut vielä kuullutkaan nykymuotoisesta romaanista, vaan pitkät tarinat kerrottiin runomuotoisina eepoksina. Yksikään nykykirjailija puolestaan ei ikinä keksisi lähteä kirjoittamaan jotakin runomittaan väännet-

tyä sankarirunoelmaa, ja jos keksiikin, viimeistään kaupallinen kustantaja palauttaa huikentelijan maanpinnalle.

Romantiikan aikana oli suosittua kirjoittaa kauniista, jännittävistä ja ylevistä poikkeusyksilöistä, kun taas realismin aikana kirjailijat keksivät, että oikeastaan hökkeleissä ja katuojissa elävä kurjalisto onkin just legit kuvauksen kohde. Keskiajan kirjailijalle ei tulisi mieleenkään lähteä sekoittamaan kertomansa stoorin aikatasoja, kun taas modernistit pyörittelisivät silmiään jollekin umpitylsälle kronologiselle juonelle. Valistusajan kirjailijan mielestä kirjallisuuden tehtävä on ylistää ihmisen järkeä, kun taas postmodernistin mielestä järki joutaa romukoppaan – kirjallisuudessa pitääkin hullutella ja kreisibailata.

Tässä kirjassa periodit ajatellaan seuraavasti: ensin oli antiikki, sitten keskiaika, sitten renessanssi, sitten valistusaika, sitten romantiikka, sitten realismi, sitten modernismi, sitten modernismin kiukkuinen pikkusisko postmodernismi ja lopulta nykykirjallisuus eli kavereiden kesken nykäri.

Tämä ei ole mikään ainoa ja ehdoton tapa ajatella länsimaisen kirjallisuuden periodeita. Otetaan nyt esimerkiksi koko periodiajattelun alku. Antiikki ei näet ala heti alkuräjähdyksen jälkeen, vaan sitä edeltää jo kaikenlaisia tarinoita sepittäviä ja runoa rustaavia muinaisia kulttuureita. Periodilista voisi siis alkaa kauempaakin. Periodit eivät myöskään ole keskenään aina ihan yhteismitallisia. Keskiaika kesti satoja vuosia, kun taas postmodernismi oli parin vuosikymmenen kotkotus. Ja

missä sitten kulkevat periodien rajat? Missä kohden esimerkiksi alkaa nykykirjallisuus? Itse (tuhatyhdeksänsataa)kahdeksankymmentäluvulla syntyneenä minusta 1990-luvun kirjallisuus

ilmestyi tyyliin eilen, kun taas 15-vuotiaalle kaikki ennen 2000-lukua tapahtunut saattaa edustaa suurin piirtein kampakeraamista ajanjaksoa.

Laatimaani listaan voisi myös lisätä monenlaisia periodeja ja suuntauksia, jotka olen tästä surutta nitistänyt. On barokkia, klassismia, avantgardea, dekadenssia, naturalismia, esimodernismia, varhaisrenessanssia, keskialayläkulmaromantiikkaa ja miten nyt kukin haluaa periodit määritellä. Tärkeintä on ehkä kuitenkin ymmärtää, että periodit limittyvät ja lomittuvat. Yhden periodin jälkeen ei ala veitsellä leikaten toinen, vaan tavat kirjoittaa muuttuvat vähitellen. Periodit ovat kirjallisuushistorian lokeroita, joihin kirjallisuus sullotaan. Aina jää ylimääräistä, joka ei sovi lokeroihin vaan elää niiden kaikkien ulkopuolella villinä ja vapaana.

Ei kun kypärät päähän ja viimeinen varmistus riittävästä eväistä, sillä nyt mennään! Tervetuloa reissulle länsimaisen kirjallisuuden historiaan!

ANTIIKKI

(N. 600 EAA. – 500 JAA.)

”Länsimainen kirjallisuus alkaa antiikista.” Se, joka näin väittää, puhuu ihan höpöjä. Ensinnäkin kirjallisuus ei ”ala”. Kirjallisuutta on ollut niin kauan kuin ihmisiäkin. Ihmiset ovat aina diganneet tarinoista, runoista, loitsuista ja vastaavasta, kirjallisuudessa tai suullisessa muodossa. Toiseksi antiikin tyytit napsivat vaikutteita vielä varhaisemmista kulttuureista, kuten muinaisesta Egyptistä. Antiikin ajalta meille alkaa kuitenkin olla säilynyt kirjoitettua kirjallisuutta, ja siksi länkkärikirjallisuuden historia on hyvä startata juuri antiikista.

Antiikin ihmisillä oli ikuiset toogabileet ja paljon hienoa kulttuuria. Oikeastaan koko myöhempi länsimainen kirjallisuus on vain reunamerkintöjä antiikin klassikoihin. Antiikki jakautuu kahteen kulttuuriin. Ensin olivat antiikin kreikkalaiset, jotka oikeastaan keksivät kaiken mitä kirjallisuudessa tarvitaan, sitten tuli muinaisen Rooman kulttuuri, joka jäljitteli

kreikkalaisia. Koko loppuaika kirjallisuushistoriaa onkin kulunut enemmän tai vähemmän kreikkalaisten ja roomalaisten jalanjäljillä. Onneksi, sillä antiikin kirjoitukset eivät olisi ikinä säilyneet meidän päiviimme saakka, ellei niitä olisi niin innokkaasti kopioitu myöhemmillä vuosisadoilla.

Antiikin kirjallisuusihmiset keksivät länsimaisen kirjallisuuden päälaajat: lyriikan, draaman ja epiikan. Epiikka tarkoittaa kertovaa kirjallisuutta, joka myöhemmin tunnetaan romaanina. Moderneja romaaneja antiikin tyypit eivät kuitenkaan vielä hoksanneet kirjoitella. Antiikin epiikka tarkoitti pitkiä runomuotoisia kertomuksia eli eepoksia. Jäipähän myöhemmillekin tyyliuunnille sentään jotain keksittävää.

Antiikin ihmisillä oli hienot ja värikkäät jumaltarustot, joista riitti turistavaa kirjallisuudessa. Verrattuna kristinuskon jäyhään isä jumalaan, antiikin jumalat, puolijumalat, melkein jumalat ja kokovartalojumalat olivat tyyppejä, joille sattui ja tapahtui. Milloin tapeltiin jumala jumalaa vastaan, milloin käytiin kukkaisemassa jotain kuumaa kuolevaista vaikka nyt sitten joutseen hahmossa, milloin rangaistiin niskoittelevia ihmisiä toinen toistaan mielikuvituksellisemmilla kidutustavoilla, milloin vaan oltiin ja mässytettiin ambrosiaa Olympos-vuorella.

HOMEROS: ODYSSEIA

(Ὀδύσσεια, N.750–650 EAA.)

HOMEROS

Antiikin tunnetuin kirjailija on Homeros – sokea runonlaulaja. Hänen laajat runoepoksensa *Ilias* ja *Odysseia* ovat antiikin Kreikan tunnetuimpia teoksia. Homeros oli ihailtu kirjailija jo antiikin aikana ja on ollut siitä lähtien. Ainut vaan, ettei kukaan oikein tiedä, oliko mitään Homerosta olemassakaan. Antiikin aikana, siis mahdollisen Homeroksen jo kuoltua, hänen uskottiin olevan historiallinen henkilö ja hänestä kirjoitettiin jopa elämäkertoja. Mitään pitäviä todisteita moisen kaverin olemassaolosta ei kuitenkaan ole, ja myöhemmät tutkijat ovat

tapelleet verissä päin ukkelin olemassaolosta. Nykytutkimus on melko yksimielinen siitä, että eeposten taustalla on pitkä traditio suullista runonlauluperinnettä. Oli Homerosta tai ei, kunnia eepoksista ei siis kuulu yksin hänelle.

Iliaan ja *Odyseian* kuvaamien tapahtumien taustalla on historiallinen tapahtuma, Troijan sota. *Ilias*-eepos kertoo näistä sodan keskeisistä tapahtumista, ja tässä taltutettava *Odyseia* on eräänlainen *Iliaan* jatko-osa. Ainakaan *Odyseiaa* on vaikea pitää kovin tosipohjaisena, ellei sitten usko kyklooppeihin ja merihirviöihin. Toisaalta kaikkeen sitä voi uskoa. Joku uskoo joulupukkiin, joku Elviksen kuolemaan, joku Homeroksen olemassaoloon.

Tässä pannaan kuriin ja ojennukseen *Odyseia*, joka kertoo Odysseuksen ihmeellisistä seikkailuista. Teoksen vaikutus länsimaiseen kulttuuriin on mittaamaton. Kuten myöhemmin tässä kirjassa tullaan huomaamaan, toistuu tarina maailman merillä seikkailevasta miessankarista loputtomiin. Monet myöhemmät kirjailijat ovat versioineet *Odyseiaa* – tunnetuin ja hämärin viritys on James Joycen *Ulysses* (1922), jota suosittelen vain Homeroksen ja kirjallisuuden todellisille heavyusereille. Jopa käsite *odyseia* on vakiintunut kielemme kuvaamaan jonkun harharetkiä. Useimmiten sana kuullaan muodossa ”nuoren miehen raju odysseia”, joka useimmiten tarkoittaa jotakin eepistä kannisekoilua, joka alkaa Dublinista ja päättyy Madagaskarille ja jonka aikana nuori mies on löytänyt ja kadottanut itsensä, tupakkansa ja kaverinsa. Jos Homerosta ei olisi, hänet pitäisi ehdottomasti keksiä – niin vaikutusvaltaisia hänen suuret runoelmansa ovat olleet koko länsimaiselle kirjallisuudelle.

ODYSSEIA (SPOILER ALERT!!!)

Odysseian tunnetuinta kamaa on päähenkilö Odysseuksen harharetkeily ihmeellisten vaarojen keskellä. Teoksella on kuitenkin kehyskertomus, jonka sisällä Odysseus kokemistaan seikkailuista kertoo. Oikeastaan eepoksessa on kolme osaa. Ensin kuvataan kiperää tilannetta kotopuolella, kun Odysseus on ollut vuosia reissun päällä ja kotiväki on helisemässä leskiolettua kärkkyvien kosijoiden kanssa. Toisessa osassa kuullaan Odysseuksen kalajutut reissustaan, ja kolmannessa Odysseus palaa kotiin ja näyttää kosijoilleen, mistä kana pissii. Näin stoori menee kaikessa lyhykäisyydessään, mutta katsotaan nyt vähän tarkemmin.

Epos starttaa Ithakasta, jossa Telemakhos – Odysseuksen poika ja lähes sankari siis itsekin – on kutsunut koolle Ithakan miehet. Telemakhoksella on nimittäin ongelma: lauma kiimaisia kosijoita. Isä Odysseus on lähtenyt jo vuosia sitten Troijan sotaan, eikä äijää ole sen koommin näkynyt. Koska Odysseuksen vaimo Penelope on ilmeisen kuuma milf, on talo saanut riesakseen innokkaiden kosijoiden lauman. Ei siinä vielä mitään, että kosivat, mutta kun he eivät suostu lähemään pois ennen kuin Penelope lupautuu jollekulle. Odotellessaan

he Telemakhoksen sanoin: ”törmäävät meille joka jumalan päiviä, teurastavat nautaa ja lammasta ja lihavaa vuohta, pitävät syöminkiään ja juovat helmeilevää viiniä.” Eihän mikään talo loputtomiin kestä nuorten poikamiesten ympärivuorokautista happy houria, joten Telemakhos pyytää Ithakan miehiä auttamaan tai edes varustamaan hänet matkaan, jotta hän voisi lähteä Spartaan ja Pylokseen etsimään tietoja kadonneesta iskästä.

Ithakan miehet viis veisaavat pojan pyynnöistä, mutta jumalatar Athene tuntuu olevan Odysseuksen perheen puolella. Hän ilmestyy Telemakhokselle Odysseuksen ystävän Mentorin hahmossa. Mentorin nimi on nykyihmisellekin tuttu. Hänen mukaansa on nimittäin nimetty mentorointi eli menetelmä, jossa osaavampi ohjaa ja opastaa osaamatonta. Hyvä esimerkki siitä, kuinka antiikki on yhä kaikkialla ympärillämme. Mentoriksi naamioitunut Athene joka tapauksessa varustaa pojan matkalleen ja vaiuttaa talossa öykkäroivät kosijat uneen niin että kaksikko pääsee livahtamaan tiehensä. Yhdessä he seilaavat Manner-Kreikkaan ja tapaavat siellä Odysseuksen hyvin tunteet Nestorin ja Spartan kuninkaan Menelaoksen. Siinä sitten porukalla vedetään viiniä, uhrataan Poseidonille, vaihdetaan kohteliaisuuksia ja saadaan arvokkaita lahjoja. Mutta ennen kaikkea isketään juttua. Poika saa kuulla monta mehukasta juttua isästään, joka kaiken kuullun perusteella on kaikkien vanhojen armeijakavereidensa mielestä ovelista ovelin ja muutenkin ihan mahtiijä. Tällaisissa turinoissa kuluu neljä kirjaa kahdestakymmenestä neljästä.

Vasta viidennessä kirjassa päästään kunnolla asiaan, kun kertoja leikkaa itse Odysseukseen. Hän on Kalypson saarella vankina. Kyse ei ole mistään uljaasta sotavankeudesta, vaan Kalypto on kuuma nymfi eli antiikin mytologiassa vähintään puolijumalatar, joka on palavasti rakastunut Odysseukseen ja

haluaa tämän puolisoikseen. Ei ole muuten eepoksen ensimmäinen eikä viimeinen nainen, jolle näin käy. Iso O on ilmeisesti sen verran supliikkimiehiä, että hänestä tappelevat aina verissä päin niin kuolevaiset kuin kuolemattomatkin neidot. Odysseus kuitenkin haluaa vain kotiin oman Penelopensa luokse. Toki hän aina tilaisuuden tullen viettää öitä muidenkin, kuten nyt Kalypson kanssa, mutta ”haluttomana [hän] makasi haluavan kanssa”.

Ennen kuin Odysseuksen kurjasta tilanteesta lemmentäjä jumalattaren seksiorjana kerrotaan sen enempää, leikkaa kerrota Olympos-vuorelle, jossa jumalilla on meneillään kokous ihmisten maailman monenlaisista ajankohtaisista asioista. Jumalatar Athene nostaa esityslistalle Odysseuksen tilanteen. Athene yrittää syyttää ylijumala Zeusta Odysseuksen sorsimisesta ja unohtamisesta, mutta Zeus tekee selväksi asioiden oikean laidan:

Lapsi, mitä sinulta lipsahti hampaittesi aidan takaa? Saattaisinko unohtaa jumalaisen Odysseuksen, joka on viisaampi kaikkia muita kuolevaisia ja aulein uhraamaan jumalille jotka hallitsevat avaraa taivasta! Ei, Poseidon Maanjäristäjä häntä vihaa leppymättä, ja siksi että Odysseus puhkaisi silmän kykloopilta, jumalaiselta Polyfemokselta joka on yksisilmäisestä vaikutusvaltaisista. Hänen äitinsä on nymfi Thoosa, maho merta vartioivan Forkysin tytär, joka meren kovertamassa luolassa oli antautunut Poseidonille. Kykloopin takia Maanjäristäjä ei anna Odysseuksen palata synnyinmaahan vaikka säästääkin hänen henkensä. Miettikäämme yhdessä miten saisimme hänet

kotiin: Poseidon saa luvan leppyä sillä mahdottomahan hänen yksinään on vastustaa kaikkien muiden jumalien tahtoa.

Katkelmassa ilmenee muutamia *Odysseian* hurmaavimpia ja rasittavimpia piirteitä. Ihania ovat toistuvat formulat kuten alituisen hoettu ”Lapsi, mitä sinulta lipsahti hampaittesi aidan takaa?” Kannattaa ehdottomasti ottaa arkikäyttöön! Rasittavimmasta päästä on kerronta, joka esittelee jatkuvalla syötöllä uusia tyyppejä, ja joka jumalan kerran on tyyplistä kerrattava tämän isä ja äiti ja mielellään vielä siitoshetki ja -tapakin kuten tässä. Sivulauseessa onnistutaan hengästyttävällä tahdilla kertomaan, että Poseidon on aikoinaan paneskellut nymfiä nimeltä Thoosa (ei sentään Toosa) jossakin meren kovertamassa luolassa ja tästä kohtaamisesta on syntynyt kyklooppi Polyfemos, jonka ainoan silmän Odysseus meni puhkaisemaan. Mukaan on jopa ängetty Thoosa-nymfän isän nimi ja asema, vaikkei se liity koko juttuun mitenkään. Aivan todella rasittavaa, huokaa nykylukija.

Annetaan kuitenkin armoa antiikin ihmisille. Ensinnäkin antiikin kreikkalaisilla ei ole sukunimiä, ja koska suku kuitenkin heidän maailmassaan vaikutti ihan olennaisesti ihmisen elämään ja arvoasemaan, piti henkilön koko saamarin sukupuu ilmoittaa aina kun hänestä tuli puhe. Lisäksi antiikin jumalien väliset suhteet ovat sellainen *Kauniit ja rohkeat*, ettei kukaan voi millään muistaa, kuka sutinoi kenenkin kanssa ja kuka suuttui mistäkin, tai kuka muutti muotoaan palopostiksi koska joku toinen suuttui siitä, että hän sanoi kaverinsa äidin sukurutsaisen puolijumalaserkun kauniille veljelle pahasti vappuna vuonna 662 ennen ajanlaskun alkua. Antiikin tarusto on niin laaja ja monimuotoinen, että tämänkaltaiset pikku infokertaukset ovat enemmän kuin paikallaan.

KAIKKIEN AIKOJEN HAUSKIMMAN KLASSIKONTALTUTUSOPPAAN ITSENÄINEN JATKO-OSA!

Onko länsimaisen kirjallisuuden tuntemuksessasi aukkoja? Korjataan tilanne! Valtavasti huomiota ja kiitosta saaneen Taltuta klassikko! -tietokirjan jatko-osa kääntää katseensa länsimaisen kirjallisuuden merkkiteoksiin. Teos tarjoilee tarkasti valikoituja klassikoita ja esittelee ne railakkaan humoristisesti – houkuttellen samalla lukemaan ja tulkitsemaan. Tervetuloa kyytiin!

Jos tämä kirja madaltaa yhdenkin epäilevän nuoren lukijan kynnystä tarttua länsimaisiin klassikkoteoksiin, on se paikkansa ansainnut!
Minä nauroin kun luin, myös nöyränä omia sivistysaukkojani täydentäen.
Loistoteos, joka houkuttaa lukemaan lisää!

– MINTTU MUSTAKALLIO

VINKKI:
Kuuntele teos
Mintun
lukemana
äänikirjana!

9 789520 431846

www.tammi.fi

N86.1

ISBN 978-952-04-3184-6